Այգեպանի աշունը

Վահագն Ասլանյան

Նայում էր տխուր դեղնած ծառերին,
Մտորում էր լուռ անցածի մասին,
Հիշում էր ջահել օրերը նա հին,
Երբ խնամում էր սիրելի այգին։

Երբ դեռ կանաչ էին ծառերը իր ծեր,
Անուշ բուրում էին գունեղ ծաղիկներ,
Երբ սևահեր էր գլուխն ալեհեր,
Եւ կյանքում կարծես ամեն ինչ լավ էր։

Հիշում էր ուրախ օրերը նա հին,
Երբ վազվզում էր այգում իր որդին,
Օգնում էր իրեն, ջրում էր այգին,
Ու հարցնում անվերջ բույսերի մասին։

Արդյոք հիշո՞ւմ էր օրերը անցած,
Որդին՝ իր տունը թողած, հեռացած,
Արդյոք հիշո՞ւմ էր հորը ծերացած,
Փայտե դուռն այգու՝ մեկընդմիշտ գոցված։

Դուռը այդ փակված նորից չբացվեց,
Իր տնկած ծառը էլ չկանաչեց,
Գարնանը այգին կրկին չծաղկեց,
Այգեպանը էլ այգուն չնայեց։

Այգեպանը էլ այգին չմտավ,
Ու վիշտը սրտում երբեք չտեսավ,
Որ թոռը ջրեց չոր հողը ծարավ,
Ու իր ծեր այգին հարություն առավ…

31 հոկտեմբեր 2026թ.

Կարոտի օրոր

Վահագն Ասլանյան

Լուռ ու խավարչտին գիշերվա մթին,
Բազմած լուսնի մեղմ ճառագայթին,
Կյանք տալով վաղուց կորած հեքիաթին՝
Հոր խոսքերն ահա թռչում են կրկին,
Օրոր են ասում, որ քնի որդին։

Օրոր են ասում փոքրիկ ձագուկին,
Շոյում են նրա երազկոտ հոգին,
Պատմում են նրան հենց իր մասին.
Թե ինչպես էր նա հաղթում վիշապին,
Ու ազատում էր գերված աղջնակին։

Թե ինչպես զինված թրով, վահանով,
Արշավում էր նա՝ բարուն օգնելով,
Չարը ճզմելով ու տապալելով։
Իսկ երբ չէր հաղթում չարին նա սրով,
Ապա հաղթում էր իր ճարտար լեզվով։

Պատմում է հայրը, և նրա հոգին
Թռչում է հեռու, սավառնում կրկին,
Մանկության օրերը բերում առաջին,
Երբ ինքը, պառկած իր հոր կողքին,
Ականջ էր դնում նրա հեքիաթին։

Հստակ հիշում է նա օրերը հին,
Երբ ինքն էր հաղթում չար հրեշներին,
Որ ագահ նստած սարի աղբյուրին
Ջուր չէին տալիս գյուղացիներին…
Ու քուն էր մտնում նա իր հոր գրկին։

Հիշում է անցած օրերը նա հին,
Ուզում է տեսնել իր հորը կրկին,
Հարցնել նրան աշխարհի մասին,
Վիճել նրա հետ, համոզվել կրկին,
Որ դեռ փոքր է ինքն իր հոր կողքին։

Եւ միտքը թռչում, ճախրում է հեռվում,
Կարոտի տաք ու ցուրտ աշխարհում։
Հին հեքիաթներ է այնտեղից բերում,
Օրոր է ասում իր փոքրիկ որդուն։
Ննջում է անուշ տղան հոր գրկում…

26 հունվար 2025թ.

Դժվար ժամանակներ

Վահագն Ասլանյան

Խառնվել են հինն ու նորը,
Կարծես հագել են նույն շորը։
Եղբայրն է ուրանում եղբորը,
Դեմ է ելել հորն ու մորը։
Ո՞ւր կորավ մեր անդորրը։

Ո՞ւր ճսաց մեր միակ ճիշտը,
Մեկն ագահ է, մյուսն անկուշտ է,
Երրորդն էլ նրանց հետ հաշտ է։
Թվում է՝ չորրորդին հեշտ է.
Տանում է լուռ նա իր վիշտը։

Ո՞վ ցույց կտա մեզ ելքը։
Մեկը խոստացավ մեր վերելքը,
Բայց երգում է միշտ հին երգը։
Մյուսը, քամելով մեր բաց վերքը,
Դեռ թափ է տալիս իր ձեռքը։

Դժվար են այս ժամանակները։
Հեշտ է մեղավորներ փնտրելը
Ու անիմաստ շաղակրատելը։
Թե հեշտ լիներ խոհեմ լինելը,
Դժվար չէին լինի ժամանակները…

26 նոյեմբեր 2020թ.